

σ' αυτό· τὸν σκώληκα τὸν ἔβαλε εἰς τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸν ἔριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. . . . Τὸν σκώληκα ἔριψεν καὶ ὄχι τὸ ἄγκιστρον. . . . «Τὸ ὄψάριον ἔτρεξε, λοιπόν, καὶ δὲν ἤκουσε τὸν μεγαλείτερον ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος τὸ ἠμπόδιζε «Μόνον νὰ ἴδω τὸν σκώληκα», ἔλεγεν, «ἐὰν εἶνε ἀκόμη ζωντανός καὶ ἔπειτα φεύγω» Ὑποτίθεται ἐδῶ ὅτι τὸ μικρὸν ὄψάριον εἶχε γνῶσιν τοῦ ὅτι τὸ σκουλήκι εἶχε περαστῆ ἀπὸ τὸ ἄγκιστρον, καὶ ὅτι δὲν ἤμποροῦσε νὰ ζήσει πολὺ, ἀφοῦ λέει ὅτι θέλει νὰ ἰδῆ τὸν σκώληκα ἂν εἶνε ἀκόμη ζωντανός. Παρακάτω ὅμως, μ' ὅλη τὴ γνῶσι αὐτῆ, πηγαίνει νὰ φάῃ τὸ σκουλήκι, πιάνεται καὶ πεθαίνει.

Αὐτὸ τὸ διηγημάτιον, ὅπως θὰ τῶλεγε ὁ συγγραφεὺς, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ πάρετε ὡς παράδειγμα λογικῆς, καὶ ὡς παρασκευαστικὸν τῆς λογικῆς ἀναγνώσεως, γιὰτι δσον ἀφορᾷ τῇ γλώσσᾳ ὁ κ Παπαμάρκος ἔχει ἀκόμη ὠραιότερα πράγματα νὰ ἐπιδείξῃ ὅσ' ἄλλα του διηγημάτια ὅπως π. χ. εἰς τὸ διηγημάτιον ποῦ φέρει τὸν τίτλον «Ἡ λαίμαργος Μαρία» ποῦ ἀρχίζει ὡς ἑξῆς.

«Μιὰ μήτηρ εἶχεν ἓν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Μαρία. Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας, ἐπειδὴ εἶχε πολλὰς ἐργασίας εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἶπεν εἰς τὴν κόρην τῆς· «Μαρία, φέρε ἓν λεμόνιον. Ἐἶνε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ράφιον». Καί. . . ἕως ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει.

Σπῦρος Δαλμῶρας

ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ κριτικὸς Luciano Zuccoli ἑστὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ Mercure, γράφει σὲ μία φιλολογικὴ ἀναπόκρισι ἀπὸ τὴν Ἰταλία, περὶ τῆς τελευταίας συλλογῆς ποιημάτων μὲ τὸν τίτλο Canti di castelvechio τοῦ Pascoli, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργον μαζὺ μὲ ἐκεῖνο τοῦ Carducci καὶ τοῦ D' Annunzio, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀνωτάτην ἔκφρασιν τῆς συγχρόνου ἰταλικῆς ποιήσεως.

Ὁ Pascoli, λέγει ὁ κριτικὸς, πρὶν ἢ παρουσιάσῃ τὴν τελευταία αὐτῆ συλλογὴ, εἶχε γιὰ πολὺν καιρὸ σιωπήσει, παραδομένος σὲ φιλολογικὰς καὶ φιλοσοφικὰς μελέτας. Τα Canti di castelvechio εἶνε μία σειρά ποιημάτων ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ταπεινοὺς χωριάτας ποῦ ζοῦν ἑστὰ χωριά τῆς Τοσκάνης. Τὰ νέα αὐτὰ ποιήματα εἶνε σχεδὸν ὅλα τὸ pendant τῶν ἄλλων ἐκείνων ποῦ ἀνεφάνησαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἑστὸ Myricos, ἓνα πολὺ πρωτότυπο βιβλίον ποῦ ἐξησφάλισε μεγάλη φήμη ἑστὸν ποιητῆ. Ἄλλ' ἀπὸ τώρα κ' εἰς τὸ ἐξῆς ὁ Pascoli, δυνατώτερος καὶ ἐλευθερωτέρος, ἤμπορεῖ νὰ σπεύρῃ ἑστὰ ποιήματά του ὅλην τὴν τόλμη τῆς σκέψεως καὶ τῆς μορφῆς, πρὸς τίς ὁποῖας ἡ ἐξέχουσα καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα του ἀκράτητα κλίνει.

Ὁ ποιητῆς μελετᾷ ἑστὸ τελευταῖο του ἔργον, ὅλη τὴν ἀφέλεια τῆς ἐξοχικῆς ζωῆς, τὸν συγκινοῦν οἱ λαϊκοὶ ρυθμοί, τὰ δημοτικὰ ποιήματα, μιμνῆται τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν, καὶ συχνὰ μὲ τὰ ἀπλᾶ γήινα πράγματα καὶ αἰσθήματα, φθάνει σὲ μεγάλο βάθος στοχασμῶν. Ἡ ἀτομικὴς του ἀναμνήσεις καὶ τὰ ἀτυχήματα μιᾶς πολὺ ὀδυνηρᾶς νεότητος τὸν ἐσπρωξαν νὰ φύγῃ τὸν θόρυβο τῶν νεωτέρων μεγαλοπόλεων Ἦταν ἀκόμη παιδί ὅταν ἐδόλοφθησαν τὸν πατέρα του. Ἐγνώρισε τὴν στέρησι καὶ τὴν πείνα· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μισῇ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκείνους ποῦ τοῦ ἔφταιξαν τόσον, ὁ ποιητῆς φανερώνει γιὰ ὅλα μιὰ εἰλικρινῆ ἐπιείκεια, μὲ γλυκεῖα μελαγχολία γιὰ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς μοίρας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐστὴ συ' λογὴ αὐτῆ, γιὰ τὴν ὁποίαν ὀμιλῶ, λέει ὁ Zuccoli, ἓνα ποίημα (la Bâcher) εἶνε ἀπολύτως ἀξιοθαύμαστο καὶ θὰ μείνῃ ἑστὴν ἱστορίᾳ τῆς ποιήσεώς μας. Τὸ βαθὺ αὐτοῦ ὄραμα τοῦ σύμπαντος, τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου εἶνε ἄξιον τοῦ Shelley.